

KYBERPUNKOVÁ SWINGERS PARTY

FRANTIŠEK KOTLETA

**KYBERPUNKOVÁ
SWINGERS
PARTY**

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © František Kotleta, 2025

Cover © Adéla Stopka, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5956-9 (pdf)

KYBERPUNKOVÁ SWINGERS PARTY

FRANTIŠEK KOTLETA

F**OBOS**

Inanna

„Nevykouřila jsem chlapa už asi rok. Klidně bych ho nechala polechtat mi mandle bez kondomu. Jen tak, z nostalgie. Už ani nevím, jaký to je.“

Šlapka přitom civěla na holografickou projekci, na které zrovna nějaký ladyboy dělal to, o čem ona sama mluvila. Vypadal dokonale. Jako by ho stvořila příroda sama, když měla svůj nejlepší den. S drobnými nedokonalostmi, které ho dělaly reálným, ale zároveň příliš symetrickým, a s erekcí pevnou tak, že by mohla vyházovat do vzduchu děti na koloběžkách, takže určitě nikdo takový neexistoval. Vytvářela ho umělá inteligence, samozřejmě, jak jinak. Z tenoučkého projektoru o velikosti eurové mince, který měla žena přilepený mezi prsy uprostřed vyteťovaného sluníčka, se video promítalo asi dva metry od nás. Ladyboy ve videu se velmi rychle vrhl na muže zezadu, ale v jeden náhlý okamžik se proměnil v prsatou blondýnu, která olizovala nohy vysokému chlápku s břichem velkým jako nárazníkové válečné pásmo mezi Vietnamem a Čínou. Oba byli samozřejmě nazí. Ten chlápek – akorát oblečený do šustákové bundy,

sandálů a černých kraťas – zrovna procházel kolem. Video ho zaujalo. Aby ne. Lidé, co procházeli ulicí, museli před vchodem do bordelové čtvrti souhlasit kývnutím hlavou, že chtějí personalizovanou reklamu. A tak každého snímaly kamery, identifikovaly jeho elektronickou stopu a umělá inteligence už jenom hledala nejvhodnější druh vzrušení, který by mohl zaujmout přesně jeho. Během pár sekund každého vyprofilovala z jeho chování na sítích – z toho, co četli, na co se dívali, jak se vyjadřovali a jaké zboží si kupovali. Konzervativně oblečení páprdové diskutující na stránkách *Echa24* o pokračujícím úpadku Západu byli velmi rychle identifikováni jako subíci toužící po pořádné černé kládě, podobně jako levicoví vegani sem nepřišli pro nic menšího než brutálně řezat do holky a pak jí do otevřené rány nastříkat své sperma. Pokud si na tohle zaplatili bionta, bylo to v pořádku. Alespoň to pak neudělali na nějakém politickém večírku plném idealistických holek opitých biovinem z hroznů hydroponicky pěstovaných v pražském podzemí.

Rychlost byla důležitá. Nebylo moc času. Čumilové procházeli, zírali na různé nabídky toho, co je čeká, co mohou prožít, když si zaplatí, a za nimi se tlačili další a každý musel dostat svou videonabídku.

Šlapce bylo kolem pětatřiceti. Vlastně docela kost. Hlavu vyholenou až na kůži, která tak nabízela pohled na vytetovaný egyptský kříž ankh. Všimla jsem si upravených prsou a plastiky vagíny. Byla totiž prakticky nahá. Jenom kolem prsou měla protažené malé stříbrné řetízky a pak už pouze na nohách černé lodičky na vysokém podpatku.

„Kolik? Za tohle?“ ukázal chlápek na promítané video ve vzduchu.

„Žena, muž, transka, biont?“ zeptala se šlapka a olízla si rty. Naznačovala přitom pusou, že by chlápek ráda vykourila „jako žádná jiná“.

„Biont, nejsem prase,“ rozhodně odmítl nabídky lidských prostitutů. Přitom pořád zíral na video, ve kterém si ho blondýna otočila a začala mu nepřírozeně velkým jazykem lízat zadek. Mezi nohama se mu začalo tvořit něco když ne tvrdého, tak alespoň tvrdnoucího.

„Sto devadesát devět eur.“

„To je moc drahý,“ ušklíbl se, ale na video civěl pořád.

„Máme nejlepší bionty v celé Praze.“

„Naproti je to za sto éček,“ namířil prstem ne zrovna naproti, ale někam doprostřed ulice. Nacházel se tam porno bar Červená kočička, což byl podnik v podstatě stejný jako tenhle, jenom měl na ulici dva nahý, sotva šestnáctiletý kluky

v kožených postrojích a jednu pětadvacetiletou Vietnamku s prsy velkými jako vodní meloun. Počítala jsem, že šlo o snímatelné implantáty. Asiatky takové kozy prostě nemají. Vím to moc dobře, protože moje matka je poloviční Vietnamka. Otec stoprocentní Čech, takže jsem to ve svých pětadvaceti dotáhla na slušné trojky, ale nic víc.

„Naproti vám to ve skutečnosti udělá ten hubenej blondák v overalu s hejblátky. Moc to neumí, je tam teprve týden. Toho minulýho vyhodili, když se přišlo na to, že to klientům do zadku nedělá biont, ale on sám. To proto, že tam klient chytnul syfla. Ne toho starýho dobrýho, ale tu africkou mrdku rezistentní na antibiotika.“

Vychrlila to na chlápek tak rychle, že jsem sotva stíhala odlišovat od sebe jednotlivá slova.

„Kurva,“ pronesl chlápek a já netušila, jestli své prohlášení mířil na šlapku nebo směrem k Červené kočičce.

„Berete taky stravenky Seznamu?“ zeptal se po chvíli.

„Každej bere stravenky Seznamu,“ mrkla na něj a pro jistotu si ještě olízla rty, kdyby si to chtěl rozmyslet. Opírala se při tom o barovou stoličku, na které mohla sedět, když kolem nechodilo moc potenciálních kunčaftů. Vytáhla z kovové krabičky malý navigátor, který aktivovala prstem, a něco do něj naťukala.

„Navede vás to do vaší místnosti. S nikým se nepotkáte. Na konci odejdete zadním vchodem. Pustí vás to po zaplacení,“ vysvětlila a podala sandálníkovi přístroj s otevřenou aplikací, která ho jeho zážitkem měla provázet.

Vzal si ho beze slova a vešel do blikajícího vchodu s nápisem U Modré lasičky.

„Prej že není prase,“ odfrkla si, když kunčaft zmizel. „Kdy lidi přestali chtít šukat lidi?“ dodala.

Pokrčila jsem rameny. Lidi pořád šukali lidi, jen někteří dávali čím dál víc přednost neživým hračkám. Akorát nafukovací panny nahradili bionti. Člověk totiž s hračkou nemusel mluvit. Po tom, co se udělal, ji nemusel hladit, pozvat na večeři, utěšit, že se to manžel nedozví, objednat jí bolta nebo druhý den zavolat. Neměl žádné závazky, jen čistý sex. Navíc bez studu. Jednou jsem něco takového navštívila při rozlučce se svobodou spolužačky Angeliky. Byla to kráva, což se dalo snadno odhadnout už podle toho, že ji rodiče pojmenovali po postavě z nějakého prastarého filmu o pirátech nebo co. Pořád mluvila o tom, že bude novinářka, ale byla tupá jak zimbabwský android a věřila na hovadiny. Vyráběla si doma pročišťovací tinktury podle receptů z čínských webů, takže po jedné pak páchla tak, že ředitel radši na dva dny zrušil výuku, aby se budova školy stihla vyvětrat. Ale její rodiče měli hromadu

peněz, a tak jí matka kromě jména, nových koz k šestnáctinám a později bohatého ženicha, zaplatila rozlučku v podobném podniku pro celou třídu dívčího gymnázia. Tam jsem totiž občas chodila, aby mi máma posílala kapesné a neříkala pořád dokola, že jsem stejně nezodpovědná jako můj otec. V tom měla trochu pravdu. Ten nebyl v Praze asi dvacet let a počítám, že by mámu už vůbec nepoznal.

„A co vy? Nechcete alespoň vylízat? Dala bych vám slevu. Frndu už jsem taky neměla na jazyku, ani nepamatuju.“

Vypadala vážně nadržene a zoufale, ale kdo ví. Byla to šlapka. Těm člověk nikdy nemohl věřit. Teda s výjimkou mojí tety Dominiky. Ta se to muhle nejstaršímu řemeslu kdysi také věnovala. Takže jsem o něm věděla všechno.

„Jsem tu pracovně,“ usmála jsem se na vysvětlenou.

„Tak na to se vyser, holka. Poloviční Asiatky už nikoho neberou. Teď letěj čistý Evropanky a i tak to máme kurevsky těžký,“ povzdechla si.

„O tuhle práci nejde. Jsem Kosková, Eva Kosková. Volala mi vaše šéfka,“ vysvětlila jsem. Viditelně se jí ulevilo. Ne, že bych pro ni představovala konkurenci. Po mámě jsem celkem nezaslouženě podělila pěknou a štíhlou postavu a kombinace vietnamské a české krve byla pro chlapy rajcovní,

ať si říkala, co chtěla, ale nikdy jsem neuměla tu sexy vyzývavost, která dokázala chlapy přitáhnout i k objektivně méně hezkým holkám. Navíc, já to měla s chlapama vždycky složité.

„Aha, no...“, pronesla rozpačitě. Nejspíš teď přemýšlela, jak moc si pouštěla hubu na špacír a jestli si na její chování nebudu stěžovat.

„Šéfka je mrtvá.“

„Cože?“ vyhekla jsem překvapeně. Takže žádné přemýšlení, ale tohle.

„Ráno jsme ji našli. Volali jsme fízly a chtěli zavřít podnik, ale Bobo říkal, že kšefty se musej hýbat a máma by to tak chtěla.“

Šeptala. Mrtvola v podniku opravdu nebyla dobrá reklama.

„Bobo?“

„Její syn. Maká tady od patnácti. Šikovnej kluk. Tu obchodní tvrdost podědil po mámě.“

Vydechla jsem víc než překvapeně a levou dlaní si promnula obličej.

„Dostala jsem zálohu,“ vykoktala jsem ze sebe.

„Tak si ji nechte,“ mrkla na mě a zkusila zlomit dalšího zákazníka. Ani jí neodpověděl a zamířil za dalšími nabídkami. Jako většina návštěvníků vykřičené čtvrti nejspíš ani nikam zapadnout nechtěl, jen si užít vzrušení ze všech těch vjemů, pachů a nabídek a pak si v klidu někde doma nebo na hotelu vyhonit.

„Nechám. Zálohy nevracím, ale přeci jenom...“

Větu jsem nedopověděla. Musela bych jí vysvětlit, že nemám ráda nedokončené případy. Hlavně proto, že v mé – velmi specifické – branži měly nedokončené případy tendenci se vracet.

„Je někde tady?“ ukázala jsem k budově.

Šlapka kývla hlavou.

„V kanclu svý mámy. Teda myslím. Je to třetí patro.“

„Pustíte mě?“ zeptala jsem se pro jistotu.

„Mám za úkol dostat lidi dovnitř, ne jim v tom bránit,“ mrkla na mě a začala halekat na dva chlápky v zelených sáčkách, kterým obrazovka ukazovala, jak klečí v obojcích u nohou prsaté černovlásky.

„Hoši, hoši, dnes je váš šťastný den, u nás se vám splní všechna vaše tajná přání!“

Pobavilo mě slovo tajný. V tomhle světě už dávno nic tajného nebylo.

Neměla jsem žádný navigátor, díky němuž bych mohla projít labyrintem místností, kabinek a úzkých chodeb. Narůžovělé přítmí mi cestu moc neulehčovalo, ale naštěstí jsem narazila na nějakou další místní pracovníci. Byla jen o něco starší než šlapka na ulici a ještě méně oblečená. Neměla na

sobě nic, jen v ruce dezinfekční ubrousky. Nejspíš zrovna vyrazila z „akce“.

„Hledám Boba,“ zkusila jsem to.

„Tady ti pšenka nepokvete,“ odvětila a já hned pochopila, že si mě také spletla s potenciální spolupracovnicí, respektive konkurencí. Nejspíš byl čas se zamyslet nad outfitem. Ale když jsem na sebe ráno házela bílé tričko, černou bundu z falešné kůže a své oblíbené potrhané černé kalhoty, vážně jsem si jako šlapka nepřipadala, i když jsem vynechala podprsenku.

„Jsem z právní kanceláře,“ zaimprovizovala jsem. Dávalo to smysl. Policie už byla pryč a určitě bude k vyřízení máminy pozůstalosti potřebovat právníka. Ano, improvizace to byla jen částečná. Já z právní kanceláře oficiálně byla, ale nikoho jsme nehájili. Název byl jen zástěrka.

„Jo, tak to sorry. Bobo je ve třetím patře.“

„To vím, ale netuším, jak se tam dostat,“ odvětila jsem po pravdě.

Šlapka chápavě pokývala hlavou a dovedla mě na konec místnosti ke dveřím zajištěným číselným zámekem. Vyťukala na něm čtyři číslice a dveře se otevřely.

„Děláte i trestní právo?“ zeptala se.

„Jo, jasně.“ Koneckonců, jak to říkal Werich? Když už člověk jednou lže, má lhát furt, nebo tak nějak.

„A nechcete mě hájit? Mám nějaký trable se zákonem. Nedorozumění. Prachy nemám, ale mohla bych vás vylízat.“

„To už jsi dneska, holka, druhá a ještě není ani půlnoc,“ odpověděla jsem a raději vyšla po schodech. Za sebou jsem uslyšela něco o namyšlených nánách.

Po zbytek cesty už jsem nebloudila a spolehlivě dorazila do kanceláře majitele. Z pootevřených dveří se ozývalo klení a bouchání, takže jsem počítala, že nepůjde o žádné místo pro sexuální aktivity. Nahlédla jsem dovnitř a kousek za pootevřenými dveřmi ležely hromady naházených papírů a šanonů. Ani mě to nepřekvapilo. I když celý svět běžel digitálně, lidi si stejně pořád všechno tiskli a dávali do kroužkové vazby, aby to měli pohromadě, kdyby zapomněli heslo. Nový svět nahradil starý, ale některé věci se držely. Třeba šlapky. Stejně jako papírové spisy je převálcovala umělá konkurence, ale když na to přišlo, člověk potřeboval vždycky něco hmatatelného a osvědčeného bez ohledu na to, jak cokoliv umělého a nového bylo lepší a dokonalejší. Tady to mohlo mít ještě jeden důvod – cokoli, co existovalo v elektronickém světě, šlo dohledat,

prolézt, vystrčit na svět a zdanit nebo za to někoho zavřít. Papír se dal v případě problémů spálit.

Vstoupila jsem do dveří a zkusila je víc otevřít. Ale moc to nešlo. Zabránila mi v tom hromada papírů. Chlápek klečel na tmavě červeném koberci s vlákny dlouhými snad deset centimetrů a prohrabával nějaká lejstra. Měl na sobě vytahané tepláky a fialové sako. Šlo o nejnovější módní hit. Moje šéfka tomu vždycky říkala *bezdomoveckej outfit za dva tisíce eur*.

„Ehm, ehm,“ zakašlala jsem.

Prudce se otočil, jako by se polekal, ale pak se jeho výraz zklidnil.

„Shoď to ze sebe a udělej si pohodlí,“ nařídil nakonec a věnoval se zase papírům.

„Už jsem zažila lepší balicí hlášky,“ procedila jsem skrz zuby a protancovala mezi hromádkami dokumentů.

„Šukat tě nebudu. Ještě bys to chtěla zaplatit,“ odvětil.

Posadila jsem se v klidu na nabízené křeslo a sledovala jeho činnost i jej samotného. Nemohlo mu být víc než dvacet. Vážně mládě. Teda, mně bylo pětadvacet čerstvě, tak bych úplně neměla lidi soudit podle věku, ale tenhle kluk si ještě ani nedokázal vypěstovat skutečného kníra. A že se snažil. Návrat knírků také odrážel současnou módu.

Po dalších asi pěti minutách se na mě znovu podíval.

„Stydíš se? To v týhle branži moc nejde, holka,“ pronesl a konečně se zvednul ze země. Bavilo mě, že se mnou mluvil, jako by mu bylo padesát a já byla nějaká chuděrka, zrovna na útěku ze základní školy, která za každou cenu potřebuje vydělat nějaké to euro.

„Vaše matka...“ pustila jsem se do snahy vysvětlit mu, co jsem vlastně zač.

„No jo, je na dovolené. Jednám teď za ni já,“ přerušil mě.

„Od kdy se smrti říká dovolená?“

„Aha, víš to. No nic, život je boj, že? To mě naučila ona. Ničeho nelituj, buď tvrdej, žádný city a jdi hezky vykourit tamtoho platícího pána.“

„Kdo by nechtěl takovou výchovu?“ neodpus-tila jsem si sarkasmus.

„Byla to kurva. Ve všech smyslech toho slova. Ale proč ti to vykládám. Ukaž mi frndu a můžeš jít rovnou...“

„Vaše matka mě najala.“

„Eh, co?“ zavrtil hlavou tak divně, jako by mu do ní vletěl dvoustakilometrovou rychlostí tenisový míček.

„Ještě za života, samozřejmě. Ne mě, ale naši advokátní kancelář Kouda a spol.“

„Vy asi nebudete Kouda.“

„Ne, Kouda umřel, ještě než jsem se narodila. Ale teď pro ně pracuji jako vyšetřovatelka. Vaše matka nám zaplatila zálohu, abych vyšetřila jednu vraždu tady v bordelový čtvrti.“

„Aha, tak to je super. Vraťte mi zálohu a nemusíte nic vyšetřovat.“

„Zálohu nevracíme. Máme to ve smluvních podmínkách,“ namítla jsem.

Úsměv, který se mu začínal objevovat ve tváři, pomalu zmizel.

„Tak vyšetřujte, no,“ rezignoval nakonec.

I když už mě nikdo nepovažoval za adeptku šlapkovského řemesla, měla jsem pořád intenzivní pocit, že tohle celé je absurdní divadlo.

„Vás to nezajímá?“ zeptala jsem se, a abych prolomila ledy, trochu jsem si přisadila: „To je dost podezřelé.“

Protočil oči, aby ukázal, že můj dovětek považuje za absurdní, a konečně si sedl do židličky přede mnou. Vypadala dost ošoupaně a falešná kůže na ní místy už popraskala tolik, že připomínala vyschlá koryta Nilu, a tudíž pamatovala všechny atentáty na Trumpa.

„V týhle čtvrti se občas umírá. Lidi jsou svině. Viděl jsem patnáctiletou šlapku uřezat hlavu šestnáctiletý holce, se kterou vyrůstala v děcáku, jenom za to, že jí přetáhla bohatýho arabskýho kunčafta. Když nad tím přemýšlím, bylo to vlastně

slušný a čistý, oproti jinejm vraždám. Dneska dělá u konkurence. Má spoustu zajímavých tetování a po tom, čím si prošla v lochu, je pokorná a každou noc nosí jablka k nějaký sošce Buddha.“

„Kam tím směřujete?“ absurdní pocit mě nepouštěl.

„Že ať už moji matku oddělal kdokoliv, měl k tomu důvod. Třeba ten, že už nebyla tak ostrá jako dřív.“

Běžný člověk by se podivil nad tím, v jakém rodinném prostředí mládenec vyrůstal, ale já byla zvyklá na ledacos. Moje matka pracovala pro tajné služby. Vlášná. A pak už jenom ty nevlášné. Můj otec byl, no, nechávala jsem si to pro sebe, čím vlastně byl, každopádně moje sestra se narodila o den později než já a samozřejmě jiné matce. Byla jsem daleko od toho někoho soudit.

„Jak to, že jste si jistý tím, že ji někdo oddělal?“

„Odřezaný prsa, to si člověk neudělá sám. Teda předpokládám.“

Nemohla jsem s ním než souhlasit, ale dost mě to překvapilo. Ještě včera jsem s tou ženou mluvila.

„A policie?“

„Sebevražda. V téhle čtvrti je všechno sebevražda. Když nemáte dost peněz na to, aby si vás spravedlnost všimla, je to vždycky sebevražda,“ vysvětlil.

„A vy jste žádný všimný paní Spravedlnosti platit nechtěl, chápu.“

Mládenec jenom pokrčil rameny.

„Kde je tělo?“

„V márnici. Anebo ji už šoupli do trouby. Řekl jsem, že žádný pohřeb nechci.“

Promnula jsem si oči. Tenhle případ nemohl začít hůř.

Jeden balíček cigaret stál víc než můj týdenní nájem, ale Chlumská si ho mohla dovolit. Ne snad, že by nám naši klienti tolik platili, ale měla prostě hromadu peněz z nějakého podivného starého případu, který se týkal mého otce, a naše kancelář pojmenovaná po dávno mrtvém chlapovi díky tomu prosperovala bez ohledu na specifičnost našich případů i klientů. Samozřejmě jsme občas i skutečně vydělávali, a to díky jistým vládním zakázkám. A když říkám vládním, nemyslím tím jenom vládu téhle země. Advokátní kancelář Kouda se totiž věnovala věcem, nad kterými komukoliv jinému zůstával rozum stát. (Někdy nejen rozum, jak by pořouchle dodal můj otec.) A tady šly hranice a mocenské zájmy stranou.

Kláře Chlumské už bylo něco přes šedesát let, ale přesto na mě stále působila jako neskutečně

sexy kost. Poté, co máma zmizela a otec se toulal kdoví kde, se mě spolu s tetou Dominikou ujal a vychovávala mě jako vlastní dceru. Když se máma na čas vrátila, Chlumská byla pořád něco jako mámobabička. Sexy mámobabička. Stála v červených lodičkách s podpatkem, v krátké sametové modré sukni a volné bílé košili. Možná že na první pohled tyhle tři barvy neladily, ale jí to prostě seklo. Zapálila si rovnou v márnici. Ne, že by se tu snad mohlo kouřit, ale Chlumská si dělala, co chtěla, a stačil jeden jediný pohled do jejích očí, aby každému došlo, že ona je prostě někdo, kdo může. Ať už to bylo cokoliv.

„Není to hezký pohled, Evičko.“ Říkala mi Evičko jako jediný člověk na světě. Nikomu jinému už bych to stejně nedovolila.

Místo odpovědi jsem prostě vytáhla studený kovový box na mrtvoly. Na mrtvé lidi jsem byla zvyklá už od dětství. Tohle mě nemělo čím...

„A kurva,“ zaklela jsem a odtáhla se.

Žena, která ležela v chladáku, byla tak o deset let mladší než Chlumská. Někdo se celkem snažil ji poskládat zpátky tak, jak původně byla a žila, ale moc to nešlo. Hlavně proto, že tyhle kousky puzzle do sebe úplně nezapadaly. Hlavu někdo uřezal, takže „přežila“ celkem bez úhony, ale zbytek těla vypadal hůř. Skutečně měla odřezaná prsa. Vypadly z nich implantáty, které teď se zbytky tkáně

ležely na vykuchaném hrudním koši. Ruce měla polámané, ale pořád nějak držely při sobě. Tedy samy o sobě. Od těla je také někdo odtrhl, stejně jako nohy. Tu levou vrah zmuchlal jako obří masovou kuličku, ze které trčely polámané kosti.

„Cígo?“

„Víš, že nekouřím,“ odmítla jsem. Chlumská jen pokrčila rameny a vytáhla z kabelky laserový zaměřovač. Většinou se používal k vyměřování prostoru, ale díky jednoduchému upgradu uměl celkem slušně zanalyzovat i mrtvolu a různé zajímavosti na povrchu poničeného těla.

„Vypadá to jako sekáček. Pěkně zubatej. Dlouhej tak čtyřicet centimetrů.“

Laser teď zjištěnou analýzu promítal do prostoru. Podle záseků a škrábanců v mase rekonstruoval nástroj, který to způsobil. Vypadalo to impozantně, dokud si člověk neuvědomil, že v polovině případů se tahle analýza nakonec zcela minula s realitou.

„A ty urvaný ruce a zmuchlaná noha?“

Odvážně jsem popošla zpět na metr k mrtvole, ale blíž už se mi nechtělo. Navíc jsem se dívala spíš na Chlumskou než na mrtvolu bývalé majitelky nevěstince.

„Těžko říct,“ pokrčila rameny.

„Ta první oběť nevypadala tak strašně,“ prohlásila jsem a otočila se od boxu, který Chlumská

levačkou zavřela, zatímco si pravačkou strkala zpátky do kabelky zaměřovač.

„Jenom urvaná hlava a pindour, to je fakt,“ přitakala.

Zvlášť ten pindour bordelmamá docela dost štvál. Senátor Hrabák byl totiž solventní zákazník, který držel její bordel na nohou. Proto si taky myslela, že šlo o akci konkurence, aby ji vyřídili jednou provždy, jak sama dost jasně prohlašovala.

„Takže je to případ pro nás,“ kývla jsem hlavou. Chlumská jen pokrčila rameny.

„Lidi jsou schopný všeho, Evičko. Ale ano. Asi se Dominika trefila, tohle je případ pro nás. Smrdí to druhou stranou.“

Klára si za ty roky, co se věnovala potírání paranormálních aktivit, démonů, magie, různých bohů a jiných bytostí, vypracovala docela slušný slovník, jak to nazývat tak, aby, kdyby ji slyšel někdo jiný, nevypadala jako blázen. Druhá strana bylo skvělé označení prakticky pro cokoliv – od jezinky až po členy KSČM. Teta Dominika nám ten případ dohodila částečně proto, že se s dotyčnou znala ze „starých časů“, ale hlavně proto, že o druhé straně toho věděla skoro tolik jako Chlumská.

„Mohl něco vyvolat ten její syn, aby se jí zbavil?“ zeptala se po chvíli.

Ted' jsem pro změnu pokrčila rameny já.

„Možný je všechno. Ale nevím, proč by předtím zabíjel senátora, co v jejich podniku propracával volební fond na osobní kontakt s voliči. Přebírá podnik, někdo takový by se mu hodil. Evidentně se mu nedostává peněz.“

Chlumská popošla ke stolu, na kterém ležel prázdný talíř s nějakými drobký, a típla do něj cigaretu.

„Dřív měl každý všude popelník,“ zachmuřila se.

„Dřív se elektrina vyráběla třením o liščí kožich.“

„Ne, to se nikdy...“

Za chvíli jí došlo, že si dělám srandu, a tak jen protočila oči.

„Podíváme se tam večer. K té konkurenci. A taky na toho kluka. Ať už to udělal kdokoliv, nemyslím si, že to skončilo,“ pronesla nakonec vážným hlasem.

Nepochybovala jsem o tom, že má pravdu.

V noci byla vykřičená čtvrt' pochopitelně mnohem živější. Vyvolávači před bordely, šantány, striptýzovými bary, karaoke diskotékami s obsluhou nahoře bez, zkrátka před všemi těmito

podniky snažícími se od sebe navzájem odlišit, a přitom v podstatě totožnými, už nemuseli nikoho moc nutit, spíš třídili zákazníky na solventní a ty, co posílali ke konkurenci. Ze všech těch světél jsem měla mžitky před očima, stejně jako z obrazovek a videosekvencí promítaných do prostoru, které zákazníkům vizualizovaly jejich nejpravděpodobnější sexuální představy. Když jsme procházely kolem Červené kočičky, raději jsem se dívala jinam.

„Vítejte v místě nejkrásnějších rozkoší,“ oslovil nás nahý šestnáctiletý kluk v kožešinovém postroji. Myslím, že šlo o jednoho z těch dvou, co jsem míjela odpoledne.

Chlumská se na něj ostře podívala.

„To se ještě uvidí,“ pronesla. Klukovi to skoro vyrazilo dech.

„Eh, máme, cokoliv si přejete, mladé, staré, muže, ženy, transky, nejnovější rady biontů, kteří dokážou...“

„Já vím, slyším to vaše vyřvávání a vidím i vaše reklamy na kilometr daleko. Dáme si tady s dcerou u vás panáka a uvidíme,“ odsekla Chlumská. Než jsme sem vyrazily, převlékla se do dlouhých černých šatů, přes které měla přehozenou kabelku posázenou stříbrnými penízky. Já si vzala potrhané černé džíny, tenisky, bílou košili a na záda malý kožený batoh. Myslím, že nebýt elegantní

Chlumské, vypakovali by mě odsud ke konkurenci s tím, že mají plno.

Prošly jsme dveřmi, a jako bychom vstoupily do jiného světa. Hluk, řev, světelné vjemy, to všechno zmizelo a místo toho jsem zjistila, že se mi do uší vkrádá velmi jemná hudba, která snad ani jako by neměla rytmus, jako by spíš byla bušením srdce, nádechem a výdechem, jemným vánkem na břehu moře.

„Vysílají tu sexuální vibrační stimulače,“ vysvětlila Chlumská. Měla pravdu. Navzdory napětí a přítomnosti mé mentorky jsem cítila slabé sexuální chvění, touhu, která mnou pulzovala bez jakéhokoliv skutečného vnějšího nebo vnitřního podnětu.

Zhluboka jsem se nadechla, abych se zklidnila, ale působilo to jako droga. Bylo jedno, jak moc se člověk snažil vůlí ovlivnit, co cítí. Něco podvědomého na živočišné bázi ho neposlouchalo a dělalo si, co chtělo. Chlumská to také cítila, ale ta ženská se dokázala dokonale ovládat za všech okolností. Prorazila antracitový sametový závěs, který odděloval chodbu od centrální místnosti s barem a hromadou striptérských tyčů a klecí. U nich a v nich se vlnili muži i ženy, někteří nazí, další teprve odhazovali svršky.

„Hlavně nikoho nezvi na šampaňské. Stálo by nás to naše měsíční náklady,“ ušklíbala se

a usadila se na baru. Rychle k nám přicupitala servírka. Měla na sobě takovou tu obstarožní černou zástěru jako televizní kuchaři. Vzadu bylo všechno odhaleno, ve předu víceméně skryto. Zajímavé bylo, že v tom vypadala mnohem víc sexy než všechny ty svlíknuté holky a kluci okolo.

„Šampaňské?“ usmála se.

„Kafe,“ zavrčela Chlumská.

„Eh?“

Dost ji ta objednávka překvapila.

„Přišly jsme šukat, ne chlastat, kotě,“ vysvětlila jí Chlumská. Servírka roztála a odcupitala někam, kde možná měla kávovar. Odhaduju, že ho používala spíš pro sebe než pro zákazníky. Nestačila se ani vrátit, když k nám přišel chlápek, možná tak o pět let mladší než já.

„Jsi strašně krásná,“ řekl mi. Svítily mu přitom oči. Neměl na sobě nic. Dokonalá nahota. Ohnul se a políbil mi botu, což vzhledem k tomu, že jsem měla na nohou tenisky, bylo mnohem víc úchylné než sexy. Pak to samé provedl Chlumské, což už sexy bylo.

„Kolik ti je, píske?“ zeptala se ho s pobaveným úsměvem.

„Kolik budete chtít, paní,“ usmál se. Uměl to. Chytil ji levačkou za podpatek, jemně, velmi jemně její nohu nadzdvihl a místo dalšího polibku jí nohu olízl.

„Řekněme, že přesně osmnáct, a že jsi opravdu hodně zlobivý chlapec, který potřebuje od tetičky Kláry potrestat?“

Vzrušilo ho to. Nebo to možná uměl na příkaz, aby podpořil své metody svádění. Další olíznutí a jeho dvaceticentimetrový penis se začal topořit. Vydechl přitom tak, aby bylo jasné, že ho vzrušila Chlumská a nikdo jiný.

„Promiň, Evičko, musím jít pracovat.“

Seskočila z barové stoličky a chytla mladíka za ruku, zatímco se jeho penis topořil jako na rozkaz. Viděla jsem, jak se vztyčil a objevily se krví pulzující žilky. Za tohle určitě nemohla ani krása zralé ženy, ani podmanivá hudba, ale lékařské stimulanty. Nebo prostě jenom nějaké ilegální drogy.

O minutu později přistálo na baru kafe.

„Ta dáma?“ zeptala se servírka.

„Už si šla užívat. Vypiju to za ni.“

Položila jsem na stůl deset eur. Cenu jsem odhadla, ale vyšší nebyla, protože holka v zástěře si peníze bez řečí vzala a schovala někam za pult. Kafe chutnalo, jako by ho uvařili už předevcírem a ten kluk, co zmizel s Chlumskou, si v něm vykoupal svoje nádobíčko, ale když už jsem za něj zaplatila, měla jsem v plánu ho dopít.

„Jste velmi krásná.“

Slova pronesla drobná dívka s prsy většími než její hlava. Blondýnka, vlasy spletené do copánků.

Měla na sobě černý kožený harness obleček, který jí zdůrazňoval a opticky ještě zvětšoval prsa a také zadeček.

„Díky, holka, ale víš...,“ přemýšlela jsem, jak to formulovat, ale nakonec jsem se rozhodla pro přímost: „Jsem spíš na uměláky.“

Dívka se jenom usmála.

„Máme mnoho biontů. Smím vás doprovodit do některé z jejich místností?“

Kývla jsem a dopila kafe. Chvíli jsem zápasila s tím, abych ho udržela v sobě, ale nějak se to srovnalo. Seskočila jsem z barové stoličky a nechala se holkou v harnessu odvést z hlavní místnosti. Posedávalo tu kolem třiceti zákazníků a jenom o něco více slečen. Ty se smály, lehce se dotýkaly žen, ale především mužů, a přednášely své návrhy na to, co by s nimi mohli prožít. Psal se rok 2050 a my zažívali zlatý věk prostituce. Spíš tedy té umělé a virtuální, ale lidé, kteří neměli moc možností, jak se realizovat, protože jejich práci a kreativitu nahradila umělá inteligence a robotizace, hledali únik ve hrách a sexuální zábavě. I když trochu jiné než dřív. Většina ze zdejších prostitutek nakonec zákazníky jenom navnadila a předala biontům neboli, jak pragmaticky vyjádřila naháněčka od konkurence, dostat do pusy pulzující péro platícího zákazníka nebylo jen tak.

Dívka mě odvedla do černé chodby osvětlené tmavě modrým světlem. Zastavily jsme se u dřevem vykládané série poliček, na nichž ležely navigátory, které používala i konkurence. Jeden aktivovala a podala mi ho.

„Dovede vás to pak i k východu. Zaplatíte u něj v automatu. Užijte si zábavu,“ zakřenila se nuceně širokým úsměvem a odešla pryč. Otočila jsem se a ohodnotila její zadek. Vypadal luxusně. Na rozdíl od prsou byl kompletně přírodní.

Navigátor mě odvedl soustavou chodeb k místnosti s číslem devatenáct. Stačilo ho přiložit k čidlu na dveřích a ty se automaticky s cvaknutím otevřely.

Vešla jsem opatrně dovnitř.

„Vítám tě.“

Hlas zněl jako hudba. Znovu jsem si uvědomila, že to všechno je součástí vibračních stimulací. Biont ležel na rozložené posteli pokryté černým sametovým prostěradlem. Ještě se ve tmě panující v pokoji transformoval podle preferencí, které o mně zjišťoval analýzou mé digitální stopy. Moc mu to nešlo, protože jsem záměrně používala všechny možné legální i nelegální nástroje, abych žádnou výraznou stopu nezanechala. Nakonec se ale biotkáň na patřičných místech vytvarovala a ustálila. Teprve pak se v místnosti jemně rozsvítilo rudé světlo.

„Těšil jsem se na tebe, Evo,“ zašeptal náhle chraplavým hlasem. Musela jsem se pousmát. Připomínal totiž ty bledé chlapce z prastarých dívčích románů o upírech, které jsem dostala od tety Dominiky a které jsme se sestrou tak hltaly, když nám bylo kolem čtrnácti. Zjišťovaly jsme o nich všechno a samozřejmě obsedantně hledaly všechny další a další příběhy na internetu. Takže tohle byla moje nejvýraznější sexuální stopa a tu mi teď biont nabídl.

Ucítila jsem vůni fialek a biont vstal. Měl...

„Bože,“ vydechla jsem.

Jeho naprosto dokonalá masivní erekce na snad pětadvaceticentimetrovém penisu by nejen udržela ručník, ale nejspíš i stádo slonů a ještě by s nimi dokázala žonglovat. Dokonce se na jeho konci objevila i jemná kapička preejakulátu. Vypadala skutečně. Vzrušeně dýchal, a když mi podal ruku, měl ji teplou jako člověk. A do toho ta zatracená sexuální zvuková a nejspíš i pachová stimulace. Cítila jsem, jak se mi krev nahání do těch správných partií a že i já vzrušením dýchám zrychleně. Ani jsem se nedivila, že lidé dávali přednost tomuhle.

Stačilo by mu přikázat, aby se položil zády na postel, a zajezdit si na něm, dokud bych sama nepadla vyčerpáním, protože biont by mě rozhodně nepřekvapil předčasnou ejakulací. Usmál

se, a ukázal přitom dokonce upíří špičáky. Neskutečné.

„Smím tě políbit?“ zeptal se.

A navíc gentleman, pomyslela jsem si. A nejen to, hlavou mi vířila hromada úvah na téma, že by vůbec nemuselo být špatné si užít a to, co mám provést, udělat až potom.

Odfrkla jsem si frustrací. Sexuální frustrací, abych byla přesná.

Jenom jeden orgasmus, když to platí Chlumská, no ne? přemlouvala jsem se a moc přemlouvání ani nebylo potřeba, protože jsem přesně věděla, co s tím svým klukem právě teď Chlumská provádí.

„Mohu ti pomoci se vysvléknout, krásná paní?“

„Jo, no, svlíknout se musím, to je jasné,“ přitakala jsem a odložila si konečně batoh na postel. Nechala jsem ho sundat mi košili a také kalhoty. Za chvíli jsem stála jenom v kalhotkách. Biont byl velmi něžný a galantní. Nejspíš také všechno díky informacím o mých někdejších preferencích. Přisál se mi na levou bradavku – neskutečně jemně, ale i tak přitom vyvolal intenzivní reakci.

„Ách,“ vydechla jsem. Přestávala jsem logicky uvažovat a to se mi nelíbilo. Zatímco se přesouval jazykem k druhému prsu, zalovila jsem pravačkou v batohu a z něj vytáhla udělátko.

Nešlo o nic legálního, samozřejmě. Malou černou placku jsem schovala do dlaně, aby ji náhodou

nespatřil, a chytla ho při sání mé bradavky za temeno hlavy.

Biont se zasekl. Přestal se hýbat a pak se proměnil.

„Kurva,“ zaklela jsem a odskočila na postel. Tak rychlou reakci jsem nečekala. Ani to, co následovalo.

Umělé tělo se zhroutilo na podlahu a v tu chvíli nepřipomínalo vůbec nic z náctiletého gentlemanského upíra, který mě tu před chvílí skoro přivedl k orgasmu jenom sáním bradavek. Kostra při dopadu zachrastila a bionická tkáň se rozplízlá v jednu velkou podivnou skvrnu na podlaze.

„Ale fuj,“ vydechla jsem při představě, že jsem na tomhle chtěla před chvílí rajtovat jako o život. Černý neutralizér jsem strčila zpátky do batohu a chytla se rukama kolem kolen. Místnost se totiž rozsvítila a ztichla. Netrvalo dlouho a otevřely se dveře. V nich stála mladá holka kolem dvaceti v tmavě modrém overalu. Měla ho rozepnutý po pás, takže jí z něho vyčuhovala černá košile. Na nohou obuté celkem srandovní růžové kroksy.

„Jste v pořádku?“ zeptala se a pohodila blondatými vlasy. Padaly jí do očí a táhly se až na ramena. Měla je dost široká. Taková ta holka krev a mlíko,

kteřá není ani dost tlustá, ani dost hubená, ale tak nějak pořád osciluje mezi tím.

„Před chvílkou to byl fešák a teď je z něj tohle,“ pokrčila jsem rameny a snažila se dál předstírat šok z toho, co se stalo.

Blondýna popošla blíž a zcela ignorovala, že jsem jenom v kalhotkách. Dávalo to smysl. Jestli prošla hlavní místností, viděla víc prsou, frnd a penisů, ať už pravých, nebo umělých než průměrněj doktor za měsíc plný přesčasů.

„Asi ho špatně nakalibrovali. Tyhle nový modely jsou komplikovanější a chytřejší, takže je možný, že jsou plný výbušných překvapení, jako moje bejvalka,“ ušklíbla se a dodala: „Jestli chcete, můžu vám aktivovat jednoho bionta vedle. Je už dezinfikovaněj. Šéf vám dá určitě slevu, zvlášť když o tom nebudete mluvit.“

„O čem? Že se vám to tady podělalo?“ předstírala jsem dál, že jsem v šoku, ale přestala jsem si hrát na stydlivku a seskočila z postele. Blondýna sledovala moje prsa, čímž tak nějak nonverbálně potvrdila své prohlášení o bejvalce.

„No jo, asi tak. Ono se to fakt nestává. Asi nějakej bug z výroby. Za chvílku to resnu.“

Vytáhla z kombinézy žlutou krabičku a zapnu-la ji.

„Můžu se obléct? Dalšího bionta už nechci,“ pronesla jsem a o krok k ní přistoupila. Dál

sledovala moje prsa a také sklouzla pohledem dolů. A když říkám dolů, je jasné, co tím myslím.

„Pomůžete mi?“ kula jsem železo, dokud bylo žhavé. Podívala jsem se na zem, kde jsem měla kalhoty. Ohnula se a podala mi je, zatímco já se posadila zpátky na postel a natáhla nohy.

„Se klepu z toho šoku,“ vysvětlila jsem důvod, proč by mi měla pomoci s něčím tak triviálním, jako je natahování kalhot. Přitom jsem trochu zavrtěla zadkem.

„Jo, to je jasný, to je jasný,“ mumlala a skutečně mi pomohla natáhnout kalhoty.

„Takže jsem první, komu se to stalo?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si oblékala košili.

„U téhle várky jo.“

„Téhle várky? U jiné se to nestalo?“ Trochu jsem se lekla, jestli jsem to nepřepískla a neprozradila se. Mířila jsem totiž přesně k tomu, co jsem věděla od nešťastné naporcované bordelmamá z Modré lasičky.

„Tu jsem nespouštěla já, tak nevím. Ale původní bionti fungovali jako hodinky. Tihle noví vypadali taky spolehlivě.“

Zatímco po očku sledovala moje malá prsa, která jsem pomalu zakrývala košilí, věnovala se kalibraci svého přístroje. Trochu jsem se bála, jestli nepřijde na to, co se „upírovi“ stalo, a tak jsem bez ohledu na strach z prozrazení zatlačila

na pilu: „Slyšela jsem, že jste měli s bionty nějaké problémy.“

„Ale kdepak, žádné problémy. Prostě nám je někdo šlohnul.“

„Bionti se kradou?“

Asi jsem to s tou fintou „naivní holka“ fakt trochu přepískla, protože na mě vrhla podezíravý pohled.

„Někdo nám ukradl deset nejstarších. Policie samozřejmě nic nezjistila, i když všichni vědí, že v tom má prsty ta stará mrcha od Modré lasičky. Proto máme ty nové modely,“ vysvětlila nakonec a přiložila konečně krabičku na tu hromádku neštěstí. Viděla jsem, jak proběhl nějaký lehký elektrický impuls, a v tu chvíli se biont znovu nastroval. Nevrátil se do podoby upíra, ale vypadal jako taková ta figurína z luxusních obchodů, co se na ni věší oblečení.

„Asi jenom nějaký neplánovaný restart. Nic tu nevidím,“ vysvětlila, ale vtom se dveře otevřely a dovnitř vešel postarší chlápek. Měl na sobě něco jako sako, i když s poněkud zběsilým střihem. Souvislou hnědou barvu narušovaly růžové blikající pruhy. Pod ním měl jenom chlupatou hrud' a na sobě už pouze černé latexové slipy.

„Co se stalo?“ uhodil na blondýnu, ale ta jenom pohodila bradou ke mně, aby mu došlo, že je tu zákaznice.

„Jste v pořádku?“ vyštěkl se špatně skrývaným strachem, když si konečně uvědomil mou přítomnost. Předpokládala jsem, že původem strachu nebyla má bezpečnost, ale pověst jeho podniku.

„Jo, v pohodě. Nějak se to zhroutilo, když mi sál bradavky,“ odpověděla jsem v zásadě pravdivě.

„To je mi moc líto. Dnešní útrata je na nás. Můžeme vám zajistit bionta nebo kluka, holku, klukoholku i víc lidí a biontů dohromady. Všechno na náš účet, slečno...?“

„Kosková,“ představila jsem se pravým jménem, „Eva Kosková,“ dodala jsem. „Nejsem tu sama, ale se svou tetou.“

„Teta má také všechna potěšení zdarma,“ prohlásil pohotově.

„To bude mít radost, ale víte, jsem z toho celého nějak vyděšená. Asi si jenom dám něco na baru.“

Chlápek chápatě pokýval hlavou: „Útrata je na nás, pojdte, doprovodím vás k baru. A samozřejmě ten volný vstup a zábava platí pro jakoukoliv další návštěvu.“

Dopnula jsem si oblečení a ještě jednou se podívala na oživovanou „figurínu“. Trochu mi toho stroje bylo líto. A nejspíš i toho, že odsud odcházím bez orgasmu, ale práce je práce. Chlápek mi ukázal cestu a doprovodil mě k baru. Nic moc se

v něm nezměnilo. Až na to, že servírka v zástěře se při shledání s chlápkem v saku postavila do pozoru a vrhla na mě úsměv plný lásky a péče. Nezmizel jí ze rtů, ani když jí vysvětlil, že si mohu dát cokoli na jeho účet, a po sérii omluv zase zmizel.

„Šampaňské?“ zeptala se.

„Minerálku. S citronem. A kde máte záchody?“

Asi ji má odpověď dost překvapila, ale ukázala mi, kde jsou toalety, a já tak měla důvod z baru zase zmizet.

„Chceš vylízat?“

Chlápek měl na sobě také jenom harness – nejspíš zdejší uniforma – a obratně si honil svůj polotvrký penis. Překvapilo mě, že vypadal na čtyřicet, možná víc. V tomhle oboru je totiž člověk tak dlouho příliš mladý na to, aby jej dělal, až je mu najednou pětadvacet a je za zenitem. Na těle se chlápkově ovšem rýsovala taková hromada svalů, že v tomhle byznyse určitě ještě pár let vydrží.

„Jdu čůrat,“ odvětila jsem, abych se ho zbavila, ale nijak jsem si nepomohla.

„Můžeš se vyčůrat na mě. Dám ti slevu. Máme šťastnou hodinku,“ mrkl na mě a nepřestával masturbovat.

„Asi budu i kakat, tak mě, prosím, nech,“ protáhla jsem se kolem něj do chodby a už se radši neohlížela, aby mi náhodou nenabídl nějaké to

fekální porno naživo. Musel být z nedostatku kšeftů vážně zoufalý.

O pár metrů dál jsem opět narazila na blondýnu. Biont pořád vypadal jako figurína, ale pohyboval se pomaličku vedle ní.

„Tak jste si to rozmyslela?“ zeptala se, když jsem s ní přidržle srovnala krok.

„Ne, jsem z toho fakt rozhozená. Mám pocit, že ten člověk umřel,“ pohodila jsem hlavou k biontovi.

„Není to člověk. A jak vidíte, žije. Klidně ho na vás můžu napojit, aby měl stejnou podobu, jako když...,“ trochu marně hledala slova.

„Jsem ho chtěla ojet?“

„Jo, tak nějak,“ přitakala a usmála se.

„Chtěla bych se o tom,“ pohodila jsem hlavou k biontovi, „dozvědět víc. Možná mě to pak uklidní a nebudu...“

„Nás žalovat?“

Pokrčila jsem rameny, abych nemusela přímo odpovědět, ale nechala ve vzduchu viset případnou hrozbu. O biontech jsem, samozřejmě, věděla všechno. Hlavně to, že to nebyli roboti. Měli jedinou funkci – sexuální pomůcka. Člověk si je buď mohl naprogramovat a vytvarovat podle zadání jako nějakou hračku z 3D tiskárny, nebo nechat ty nejdražší mašiny, aby si o něm pomocí umělé inteligence zjistily všechno, po čem touží,

a daly mu to, co jej nejvíc vzrušuje, aniž by to musel sám vyslovit. Někdy z toho bývali lidé – teda hlavně muži – vyděšení, co všechno jim biont nabídl, ale zpravidla to přijali a užili si. Hlavně proto, že se nemuseli před nikým stydět, jelikož základním nastavením bionta bylo, že neměl žádnou paměť. Pokaždé se musel vydezinfikovat a restartovat. Prostě obyčejná masturbační pomůcka. Jenom zatraceně realistická. Když jsem mluvila s Martinou Markovou – jak se rozřezaná majitelka podniku Modrá lasička a zatraceně špatná matka jmenovala –, řekla mi, že ji majitel Červené kočky obvinil z krádeže svých biontů, a proto si myslela, že zabil jejího oblíbeného zákazníka. Kdybychom v posledních týdnech měly s Chlumskou do čeho píchnout, případ bychom odmítly, ale jak říkával můj otec a teta Dominika nám to připomněla – když je v tom sex, vždycky je z toho problém pro nás.

„Můžu vám ukázat, že jsou to obyčejné mašiny. Necháte mě pak ale být?“ rezignovala blondýna.

Zase jsem jen pokrčila rameny, ale ani tak neodporovala a neprotestovala proti tomu, abych ji následovala. Došly jsme ke dveřím, které hlídal elektronický zámek. Blondýna číselník zkušeně zakryla a vytukala přístupový kód. Dveře se s tichým zašustěním otevřely, a když jsme vešly dovnitř, zase se automaticky zavřely.

„Tý jo,“ neudržela jsem se. Šlo o opravdu velkou místnost, nejspíš částečně něco jako sklad. Považovala se tady hromada beden z tvrdého plastu, ve kterých se sem – většinou z Taiwanu – bionti přepravovali. A samozřejmě zde stálo i pět biontů.

„Kolik jich vlastně máte?“ ukázala jsem na nehybné figuríny.

„Teď dvacet. Většina je v akci. Dneska je docela nával, tak jdu spustit i tuhle pětku. Toho si nechám na pozorování,“ odvětila a přes svůj ovladač upíra vypnula. Prohnala se prsty po dotykovém displeji a krátce nato se mu uprostřed zad vyklopil kulatý měkký panel.

„Nejvíc zajímavé na nich je, jak se dokážou metamorfovat. V tomhle stavu je ta jejich umělá tkáň pevná, ale v akci připomíná živé svaly a maso. Můžete z toho udělat prsatou holku i chlápka s obřím panděrem, záleží, co vás rajcuje,“ vysvětlila a hrábla přitom dovnitř otvoru. Povysunula několik pseudoorganických drátů.

„Ani to nepotřebuje moc elektřiny. Rozhodně méně než standardní pracovní nebo společenský android,“ dodala.

„Když se resnul,“ použila jsem její termín, „vypadal spíš jako kaluž.“

„No jo, to je úsporný nastavení, aby se lépe přepravovali,“ vysvětlila, zatímco já se rozhlížela okolo. Nešlo jenom o sklad, ale i dílnu. V levém

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kyberpunková swingers party.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.